

Arrest

nr. 342 770 van 12 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN REETH
Molenbergstraat 10/25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, dient op 23 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 augustus 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 oktober 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Eritrea. U verklaart van etnische origine Saho te zijn en de islam na te leven. U bent geboren te Asmara. In 2008 deserteerde u en verliet u Eritrea op illegale manier.

U hebt 2 kinderen [M.] en [E.] met uw ex-partner [N.D.I.]. Uw kinderen zijn hier momenteel aanwezig in België. U en uw echtgenote gingen uit elkaar in 2023. Uw ex-partner is momenteel in Egypte en heeft iedere zondag contact met de kinderen.

U reisde door verschillende landen en kwam aan in Duitsland op 5 oktober 2015. U verbleef er tot 12 oktober 2024. U diende er op 14 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming in en werd erkend als vluchteling.

Uw kinderen zijn geboren in Duitsland en liepen er school. Tijdens uw negenjarig verblijf in Duitsland verbleef u in meerdere opvangcentra samen met uw gezin. Het gebrek aan een eigen woning en de onzekerheid woog zwaar op het welzijn van u en uw gezinsleden door. Uw vrouw kon het niet meer aan en dit was de aanleiding van jullie scheiding. Omwille van de uitzichtloze situatie qua huizing besloot u Duitsland in 2024 te verlaten en naar België te reizen waar u op 23 december 2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U als uw kinderen hebben last van mentale problemen. Uw kinderen krijgen hiervoor een behandeling en u zag ook al een psycholoog. Uw advocaat maakte op 29 augustus 2025 een psychologisch verslag over maar omtrent uw kinderen mocht het CGVS nog geen medische documenten ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legde u een Eritrese legerbadge voor, uw Duitse paspoort samen met dat van uw kinderen, meerdere Duitse documenten en Duits bewijs van uw ouderlijk gezag over de kinderen.

B. Motivering

U verklaarde last te hebben van psychische problemen en zag reeds éénmalig een psycholoog (CGVS,p.3).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er een pauze voorzien en werd gepeild of u klaar was om verder te doen, waarop u positief antwoordde (CGVS,p.8). Na afloop van het interview werd gevraagd hoe het interview voor u verliep en u verklaarde dat het lang en veel was (CGVS,p.8). U maakte geen verder gewag van enige problemen.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Duitsland vreest u mentale problemen vanwege de onzekerheid voor uzelf en uw kinderen qua huizing.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS,p.5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote

kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Duitsland, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat in dit verband niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geen eigen woning had en zodus 9 jaar lang in opvangcentra moest vertoeven waardoor er mentale problemen ontstonden voor u en uw gezinsleden (CGVS,p.5) moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende staving stukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Vooreerst verklaarde u 9 jaren lang in opvangcentra te hebben verbleven (CGVS,p.5) en verweet u het Duitse systeem hiervoor (CGVS,p.6). Gevraagd welke stappen u richting huizing zette in Duitsland nadat u werd erkend, repliceerde u dat u wel degelijk uw best deed door te kijken naar kranten, zich inschreef in het stadhuis, immo's bezocht en makelaren betaalde om een huis te vinden. Gevraagd welke immo kon u dit echter niet zeggen maar wijdde u uit door te verklaren dat het via een online aanvraag formulier ging. U kon niet meer in detail treden hoe vaak u naar immokantoren ging of met welke frequentie (CGVS,p.7). Verder gepolst of u zelf initiatief nam om de makelaren te bellen en zich te informeren, verklaarde u dat u hen probeerde terug te bellen maar tevergeefs, wat niet meer is dan een blote bewering. U noemde enkel een Egyptische makelaar in Augsburg wanneer u werd gevraagd welke makelaren u ter hand nam (CGVS,p.8). U kon ook telefonisch contact opnemen als u een huis aan de poort zag. Gevraagd wat u nog zoal deed in die 9 jaar, verklaarde u louter dat u geen werk had en dit zodus ook de woningzoektocht bemoeilijkte (CGVS,p.7). Opgemerkt dat u in Duitsland over alle rechten beschikte zoals anderen, zo had u een eigen uitkering en ontving u kindergeld (CGVS,p.7).U haalde aan dat u hulp inriep van het Rode Kruis maar zocht bij geen verdere hulp bij andere organisaties in uw zoektocht naar een eigen woning. Verder geeft u geen blijk van ernstige pogingen om voor u en uw gezinsleden een eigen woning in Duitsland te vinden gedurende 9 jaar.

Overigens blijkt uit uw voorgelegde documentatie (Document nr.6) blijkt dat u mogelijks wel over een eigen adres in Duitsland zou hebben beschikt namelijk [xxx].

Hoe dan ook dient u zich in de eerste plaats te richten tot de bevoegde instanties in Duitsland indien u zich onrechtmatig behandeld voelde. U besprak uw problematiek met de jeugddienst, politie en met het stadhuis (CGVS,p.5). Er werd jullie een eigen woning beloofd maar dit kwam er niet. Het is niet aannemelijk dat de bevoegde instanties u tot 9 jaar zouden laten wachten op een eigen woonst. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u zich wel degelijk kon richten tot de Duitse instanties. Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat u in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Duitse autoriteiten indien u zich geschonden zou voelen in uw rechten.

Wat betreft uw psychologische problemen zocht u nooit geen enkele medische hulp in Duitsland terwijl er dit volgens uw eigen verklaringen aanwezig was (CGVS,p.6 en 8). Gevraagd waarom u dit niet eerder deed, verklaarde u louter dat uw eigen problemen niet in die mate belangrijk waren en u zich focuste op uw vrouw en kinderen hetgeen niet aannemelijk is in uw geschetste context.

Wat betreft de psychologische problemen van uw kinderen stelt u dat iedereen er medische zorg kan krijgen (CGVS,p.7). In het kader van de medische zorg kan u niet duidelijk stellen waarom uw kinderen niet medisch zouden kunnen geholpen worden wat betreft hun psychologische problemen bij een terugkeer naar Duitsland, waar de gezondheidszorg gelijkend is aan die van België (CGVS, p.7).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen hebben enkel betrekking tot jullie identiteit en deze wordt niet in vraag getrokken. De overige Duitse documenten getuigen van uw leven in Duitsland en kunnen niet dienen om de verleende bescherming als ontoereikend te beoordelen.

Wat betreft uw psychologisch verslag. Dit bestaat uit observaties, bevindingen en een conclusie opgemaakt door uw psycholoog. Nergens blijkt welke draagwijdte dit heeft noch de mate waarin u nadien zou worden opgevolgd. Wat er ook van zij, u toont niet aan dat het voor u als statushouder onmogelijk zou zijn om in Duitsland voor u gepaste medische hulp te zoeken indien deze noodzakelijk blijkt noch blijkt dat uw medische toestand u ervan weerhouden om te kunnen werken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het motiverings- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het motiverings- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare positie als alleenstaande vader met twee zeer jonge kinderen. Hij wijst erop dat één van de kinderen inmiddels in behandeling is bij een psycholoog, dat een psychologisch attest werd neergelegd maar stelt vast dat dit niet inhoudelijk werd besproken door de verwerende partij. Vervolgens wijst verzoeker op zijn problemen en levensomstandigheden in Duitsland en benadrukt hij dat zijn gezin nood heeft aan rust en stabiliteit, die er in Duitsland niet waren. Verzoeker benadrukt dat zijn beide kinderen hier naar school gaan, de taal leren en zich integreren in de Belgische samenleving.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een psychologisch verslag toe van 18 augustus 2025 in hoofde van zijn zoon M. Dit verslag werd reeds voorgelegd bij het CGVS (AD CGVS, stuk 5, map met documenten).

3. Nota met opmerkingen

Op 17 november 2025 maakt de verwerende partij een nota over in antwoord op het verzoekschrift waarbij wordt verzocht om een behandeling via een louter schriftelijke procedure. Hierin bevestigt zij de motieven van haar beslissing. Via een consulteerbare weblink verwijst zij tevens naar het AIDA-rapport “Country Report Germany. Update 2024” van 16 juni 2025.

Verzoeker maakt op 1 december 2025 zijn bevestiging over voor een louter schriftelijke procedure met een “synthesememorie” alsook een bijkomend stuk, met name een verslag van de school De Wegelink van 30 oktober 2025 omtrent het welbevinden en de ontwikkeling van de kinderen van verzoeker.

Deze synthesememorie dient evenwel uit de debatten te worden geweerd, nu de thans gevoerde procedure niet voorziet in de mogelijkheid tot het neerleggen van een dergelijk stuk. Het bijgevoegde verslag daarentegen zal de Raad als een nieuw element in zijn beraad betrekken.

Op 8 december 2025 wordt de partijen meegedeeld dat de voorzitter van XIde kamer instemt met het verzoek van een louter schriftelijke procedure zoals beschreven in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingen-wet, waarbij de debatten worden gesloten op 16 december 2025 en de partijen de mogelijkheid hebben om een pleitnota in te dienen tot op de dag van het sluiten van de debatten.

De partijen dienen geen pleitnota in.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)).

Bovendien toont verzoeker nergens in concreto aan te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer verblijf genoot, weg van de beweerde levensomstandigheden in Duitsland, en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat het getalm van de commissaris-generaal tot gevolg heeft dat hij en zijn twee jonge kinderen zich bijna een jaar integreren in de Belgische samenleving om dan uiteindelijk de beslissing van niet-ontvankelijk verzoek te verkrijgen, gaat hij er volledig aan voorbij dat het zijn eigen beslissing was om Duitsland te verlaten en zelf had besloten zijn kinderen weg te trekken uit een omgeving waar zij zijn

geboren, opgroeiden en school liepen (verklaring DVZ, punt 17; NPO, p. 6). Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op de commissaris-generaal, terwijl verzoeker zelf heeft verzaakt aan de rechten en voorzieningen die hem in Duitsland ter beschikking stonden zoals verder in dit arrest zal blijken.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel bijgevolg niet aannemelijk.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Duitsland op 6 juni 2017 de vluchtelingenstatus verkreeg (Eurodac Marked record; NPO, p. 4-5).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Duitsland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Duitsland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker vreest mentale problemen wegens de onzekerheid voor zichzelf en zijn kinderen qua huisvesting.

5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Duitsland en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapporten die aan de Raad door de verwerende partij werd voorgelegd, in casu het AIDA-rapport *“Country Report Germany. Update 2024”* van juni 2025.

Uit deze landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Uit het AIDA-rapport *“Country Report Germany. Update 2024”* van juni 2025 blijkt immers niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 253), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 259), onderwijs (p. 263), huisvesting (p. 257), sociale voorzieningen (p. 264) en gezondheidszorg (p. 265).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat hij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Integendeel, hij verklaarde dat hij er gedurende 9 jaar heeft verbleven, hij er de Duitse taal heeft geleerd, hij een eigen uitkering en kindergeld ontving van de Duitse autoriteiten en zijn kinderen er school liepen alsook naar de kinderopvang gingen (NPO, p. 6-7; documenten).

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt: *“Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geen eigen woning had en zodus 9 jaar lang in opvangcentra moest vertoeven waardoor er mentale problemen ontstonden voor u en uw gezinsleden (CGVS,p.5) moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.*

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Duitsland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende staving stukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.”

Verzoeker brengt immers geen enkel schriftelijk bewijs bij van het beweerde gebrek aan huisvesting, noch van de beweerde initiatieven die hij hierop ondernomen heeft. Zijn verklaringen hierover kunnen evenmin overtuigen. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Vooreerst verklaarde u 9 jaren lang in opvangcentra te hebben verbleven (CGVS,p.5) en verweet u het Duitse systeem hiervoor (CGVS,p.6). Gevraagd welke stappen u richting huizing zette in Duitsland nadat u werd erkend, repliceerde u dat u wel degelijk uw best deed door te kijken naar kranten, zich inschreef in het stadhuis, immo's bezocht en makelaren betaalde om een huis te vinden. Gevraagd welke immo kon u dit echter niet zeggen maar wijdde u uit door te verklaren dat het via een online aanvraag formulier ging. U kon niet meer in detail treden hoe vaak u naar immokantoren ging of met welke frequentie (CGVS,p.7). Verder gepolst of u zelf initiatief nam om de makelaren te bellen en zich te informeren, verklaarde u dat u hen probeerde terug te bellen maar tevergeefs, wat niet meer is dan een blote bewering. U noemde enkel een Egyptische makelaar in Augsburg wanneer u werd gevraagd welke makelaren u ter hand nam (CGVS,p.8). U kon ook telefonisch contact opnemen als u een huis aan de poort zag. Gevraagd wat u nog zoal deed in die 9 jaar, verklaarde u louter dat u geen werk had en dit zodus ook de woningzoektocht bemoeilijkte (CGVS,p.7). Opgemerkt dat u in Duitsland over alle rechten beschikte zoals anderen, zo had u een eigen uitkering en ontving u kindergeld (CGVS,p.7).U haalde aan dat u hulp inriep van het Rode Kruis maar zocht bij geen verdere hulp bij andere organisaties in uw zoektocht naar een eigen woning. Verder geeft u geen blijk van ernstige pogingen om voor u en uw gezinsleden een eigen woning in Duitsland te vinden gedurende 9 jaar.”*

Verzoeker slaagt er niet in hier anders over te doen denken. In zijn verzoekschrift stelt hij dat het onmogelijk is om zijn *“contacten en opzoekingen van jaren geleden”* in het kader van zijn zoektocht naar huisvesting te bewijzen, omdat de gesprekken met makelaars uitsluitend mondeling zouden zijn verlopen en de loggegevens van zijn internetbrowser inmiddels automatisch zijn verwijderd.

Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Het is niet aannemelijk dat iemand die gedurende negen jaar in Duitsland verbleef en naar eigen zeggen actief naar huisvesting zocht, hiervan geen enkel schriftelijk spoor of ander stavingstuk kan voorleggen. In de vastgoedpraktijk verlopen contacten met makelaars en verhuurders doorgaans (ook) via e-mail, online platformen of berichtendiensten. Zelfs wanneer eerste contacten

mondeling plaatsvinden, mag redelijkerwijs worden verwacht dat afspraken, bevestigingen of bijkomende informatie nadien schriftelijk worden bevestigd of doorgegeven. Het argument dat browsergegevens automatisch zijn gewist, verklaart voorts niet waarom er geen e-mails, bevestigingen van bezichtigingen, inschrijvingen op vastgoedwebsites of andere digitale sporen beschikbaar zouden zijn. Evenmin is het aannemelijk dat hij geen afspraken, brieven of andere administratieve documenten kan voorleggen van de gesprekken die hij naar eigen zeggen voerde over zijn problematiek met de jeugddienst, de politie en het stadhuis (NPO, p. 5). Het is reeds niet aannemelijk dat de bevoegde instanties verzoeker tot negen jaar zouden laten wachten op een eigen woonst. Het volledig ontbreken van elk schriftelijk bewijs over een periode van negen jaar is al helemaal niet verenigbaar met een daadwerkelijke en aanhoudende zoektocht naar huisvesting en ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden inspanningen.

De commissaris-generaal bemerkt overigens dat uit de door verzoeker voorgelegde documentatie (AD CGVS, map met documenten, nr. 6) blijkt dat hij mogelijk wel over een eigen adres in Duitsland zou hebben beschikt. Verzoeker laat deze bevinding geheel ongemoeid.

Hierbij kan nog aan worden toegevoegd dat het enkele gegeven dat volgens de landeninformatie statushouders in Duitsland, zoals verzoeker, lang moeten wachten op een eigen woonst, onder meer omdat de woningmarkt in Duitsland onder druk staat, op zich niet van die aard is om de hoge drempel van *“een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte”* te bereiken. Uit de landeninformatie blijkt immers ook dat statushouders omwille hiervan langer in de opvangcentra mogen verblijven (AIDA rapport *“Country Report Germany. Update 2024”*, juni 2025, p. 257). Verzoeker had in casu volgens zijn verklaringen altijd huisvesting, weliswaar in meerdere opvangcentra, maar hieruit blijkt dat de Duitse overheid niet onverschillig stond ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, en wel degelijk voorzag in onderdak. Dat huisvesting in meerdere opvangcentra bijdraagt aan onzekerheid en weegt op het welzijn, is op zich niet voldoende om een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie vast te stellen en kan evenmin worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade.

5.5. De Raad treedt de verwerende partij verder bij waar in deze in haar nota met opmerkingen uiteenzet *“dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat door verwerende partij onvoldoende rekening werd gehouden met de kwetsbare positie van verzoeker en zijn gezin. Dit blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier. Zo werd verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (zie “Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ” van 12 maart 2025). Verder werd er tijdens zijn onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal of CGVS) gepolst naar zijn gezondheidstoestand waarbij hem ook nadere vragen werden gesteld over zijn psychologische problemen en deze van zijn kinderen alsook werd hem de kans geboden voor toevoegingen en bijkomende opmerkingen op het einde van dit persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) CGVS, p. 3, 5-9). Bovendien kan er uit de notities van het persoonlijk onderhoud enkel maar blijken dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel in het kader van verzoekers bijzondere procedurele noden als de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming rekening werd gehouden met de psychologische problemen van verzoeker en diens minderjarige kinderen.”*

Verzoeker brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken.

5.6. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Duitsland. Uit zijn verklaringen noch uit de door hem bijgebrachte documenten kan blijken dat hij kampt met enige medisch of psychologisch probleem dat belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfredzaamheid, zelfstandig functioneren en autonomie.

Verzoeker verklaart dat hij psychologische problemen heeft en zag reeds eenmaal een psycholoog (NPO, p. 3), maar legt geen enkel psychologisch of medisch attest neer dat hiervan getuigt. Uit zijn verklaringen kan evenmin blijken dat zijn verklaarde mentale toestand van dien aard is dat hij dermate ernstige psychologische problemen ondervindt die belangrijke negatieve gevolgen hebben (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Er liggen geen concrete elementen voor die aantonen dat er sprake zou zijn van een psychische kwetsbaarheid met een grote invloed op verzoekers zelfstandigheid en autonomie alsook op zijn vermogen om arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Hij zet ook nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Duitsland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Duitsland uit te oefenen.

Verzoeker voert nog aan dat zijn kinderen psychologische problemen kennen en legt een Belgisch psychologisch attest van 18 augustus 2025 neer dat aantoont dat een van zijn kinderen, met name M., werd

gezien door een klinisch kinder- en jongerenpsychologe. Hoewel de commissaris-generaal bij de bespreking van dit attest in de bestreden beslissing er verkeerdelijk van uitgaat dat dit betrekking heeft op verzoeker, stelt hij correct dat dit attest bestaat uit observaties en bevindingen maar dat hieruit niet kan worden afgeleid welke draagwijdte of welke opvolging noodzakelijk wordt geacht. De conclusie van het neergelegde psychologisch attest van 18 augustus 2025 luidt: *“De voortdurende onzekerheid en de omstandigheden in het opvangcentrum hebben een duidelijk negatieve impact op en psychisch welbevinden van betrokkene. Vanuit psychologisch perspectief er een dringende nood aan meer stabiliteit, veiligheid en een eigen, vaste plek om verdere emotionele en cognitieve ontwikkeling te ondersteunen en psychisch lijden te verminderen.”*

Uit het gegeven dat zijn zoon M. mentale moeilijkheden kent, kan voorts geen bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten. Verzoeker zet ook nergens in concreto uiteen in welke mate de psychologische problemen van zijn zoon hem heden beletten om zijn rechten te doen gelden in Duitsland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Duitsland uit te oefenen.

Verder moet worden bemerkt dat uit dit attest blijkt dat de psychologische problemen waarmee M. te kampen heeft, voortkomen uit het verblijf in een opvangcentrum en de voortdurende onzekerheid over zijn toekomst. Hieruit kan in geen geval worden afgeleid dat de mentale problemen van verzoekers zoon zijn te wijten aan hun levensomstandigheden in Duitsland, zoals verzoeker voorhoudt.

Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om net als in België ook in Duitsland de nodige stappen te zetten om gepaste psychologische hulp en begeleiding te verkrijgen, mochten hij en zijn kinderen hier nood aan hebben. Het zich louter op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel omwille van zijn profiel van alleenstaande vader met twee jonge kinderen, doet hier niet anders over denken. Verzoeker overtuigt bijgevolg geenszins in zijn argumentatie. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoekers profiel en de (verklaarde) mentale moeilijkheden die hij en zijn kinderen kennen, hem zullen verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland. Er kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud en dat van zijn kinderen kan voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Duitsland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker in Duitsland zeer moeilijk of niet zal kunnen werken. Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Duitsland als alleenstaande vader en/of omwille van zijn mentale gezondheidstoestand en die van zijn kinderen, niet staande zou kunnen houden. Op basis van wat voorafgaat kan in deze stand van zaken bijgevolg niet blijken dat zijn gezondheids-toestand of die van zijn kinderen een terugkeer naar Duitsland in de weg staat.

In de mate hij en/of zijn zonen psychologische en/of medische ondersteuning behoeven, toont hij niet aan dat zij in Duitsland hiertoe geen toegang zullen hebben. De commissaris-generaal duidt hierover terdege: *“Wat betreft uw psychologische problemen zocht u nooit geen enkele medische hulp in Duitsland terwijl er dit volgens uw eigen verklaringen aanwezig was (CGVS,p.6 en 8). Gevraagd waarom u dit niet eerder deed, verklaarde u louter dat uw eigen problemen niet in die mate belangrijk waren en u zich focuste op uw vrouw en kinderen hetgeen niet aannemelijk is in uw geschetste context.*

Wat betreft de psychologische problemen van uw kinderen stelt u dat iedereen er medische zorg kan krijgen (CGVS,p.7). In het kader van de medische zorg kan u niet duidelijk stellen waarom uw kinderen niet medisch zouden kunnen geholpen worden wat betreft hun psychologische problemen bij een terugkeer naar Duitsland, waar de gezondheidszorg gelijkend is aan die van België (CGVS, p.7).”

Er is geen enkele indicatie dat verzoeker en zijn kinderen bij terugkeer naar Duitsland geen toegang zouden hebben tot het Duitse gezondheidssysteem en medische of psychologische zorgen. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de landeninformatie dat statushouders, inclusief statushouders die kampen met mentale problemen, op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie en deze van zijn gezin geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zouden verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland, of waardoor hij bij terugkeer naar dat land een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.7. Het gegeven dat verzoekers beide kinderen hier naar school gaan, de taal leren en zich integreren in de Belgische samenleving, zoals blijkt uit het verslag van hun school van 30 oktober 2025, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België en niet op die in Duitsland waar zij internationale bescherming genieten. De elementen met betrekking tot verzoekers situatie en die van zijn kinderen in België zijn om die reden niet relevant bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming.

In de mate dat verzoeker de nood aan stabiliteit voor zijn kinderen benadrukt en stelt dat deze in Duitsland niet wordt geboden waar dit in België wel het geval is, kan hij niet worden gevolgd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Duitsland, net als België, over een uitgebouwd systeem beschikt van ondersteuning en begeleiding voor personen met een beschermingsstatus, met toegang tot arbeid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en sociale voorzieningen. Statushouders hebben er recht op sociale ondersteuning en integratiemaatregelen die erop gericht zijn zelfredzaamheid en een duurzame stabiliteit te bereiken (AIDA rapport "*Country Report Germany. Update 2024*", juni 2025, p. 259-261, 263, 265). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker in Duitsland dergelijke begeleiding genoot en een cursus kreeg omtrent integratie, taal en politiek (NPO, p. 6; AD CGVS, map met documenten, nr. 5). Er zijn geen aanwijzingen dat de beschikbare voorzieningen in Duitsland wezenlijk onderdoen voor deze in België, zodat niet kan worden aangenomen dat enkel in België een stabiele omgeving voor zijn kinderen zou kunnen worden gegarandeerd. Immers, ook België kent een krapte op de woningmarkt. Verzoeker gaat voorts volledig voorbij aan de vaststelling dat hij geen ernstige en geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om voor hem en zijn gezinsleden een eigen woning in Duitsland te vinden gedurende de negen jaren die hij er verbleef. Er kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn kinderen bij een terugkeer naar Duitsland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zullen kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om er werk en huisvesting te vinden en om samen met zijn gezin hun leven verder op te bouwen in Duitsland. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad herinnert er hierbij aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij er de taal sprak, zijn kinderen ook in Duitsland reeds school liepen en verzoeker er – zij het slechts in beperkte mate – gewerkt heeft (NPO, p. 5-7; map met documenten, nr. 5).

Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Duitsland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Duitse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Duitse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen "*zeer verregaande materiële deprivatie*" teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Duitsland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Duitsland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen "*zeer verregaande materiële deprivatie*" teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor statushouders.

5.8. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

5.9. Alles samengenomen toont verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij en zijn gezin bij een terugkeer naar Duitsland persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofd en deze van zijn gezin sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Duitse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie en deze van zijn gezin kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

5.10. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

5.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op geen enkele wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO